

Klein verdriet, groot gehuil

Nadine Mahieu

Zoals elk jaar was het dit jaar weer hetzelfde : In september kwam het Zuid-Afrikaanse team weer voor 14 dagen werken in Diksmuide. Dat is voor ons een drukke periode en voor Olivier weer heel spannend want daar leert hij weer nieuwe mensen kennen. Er zitten wel een aantal bekende gezichten bij en die vergeet hij niet. Ook dit jaar was dit zo. Op het einde van de 14-dagen werd er een BBQ georganiseerd. Het meeste werk komt dan op Dirk en mijn schouder terecht. Het is de bedoeling dat de teamleden en de gemeenteleden een aantal ervaringen van wat ze in die periode meemaken, uitwisselen.

In het begin van de avond, toen er nog niet veel volk aanwezig was, vond Olivier veel aandacht bij de mensen. Naarmate het later werd en de mensen toekwamen zag ik hem – terwijl ik met allerlei schotels van vlees en groenten rondliep – alleen staan. Hij zag er niet gelukkig uit en ik had zoiets van medelijden maar ik schonk er geen aandacht aan.

Het vlees was klaar en we werden opgeroepen om aan tafel te gaan. Ik was bezig met het uitdelen van de groenten toen ik in de eetzaal een enorm gehuil hoorde. Direct wist ik : dat is Olivier! Ik liep naar hem toe en hij was hartverscheurend aan het huilen. Ik wist niet wat er gebeurd was en voelde me ongemakkelijk. We kregen hem stil en hij bleef de rest van de avond rustig.

Het is zo dat, als Olivier verdriet heeft, hij een geluid kan voortbrengen als van een wolf die roept in de nacht. Dat gaat door merg en been. Hij heeft dit nog niet veel gehad. Alleen als hij heel erg gekwetst of zeer diep verdrietig is. Dat hebben we al eens bij een begrafenis meegemaakt.

Die avond in bed lag ik na te denken van wat er nu eigenlijk gebeurd kon zijn en riep ik de hulp van de Heer in. Toen klaarde het bij me op. In onze gemeente – en dat is overal – is er aandacht voor mensen met een handicap. Dat is positief. Maar ...

De film van de avond speelde zich voor mijn ogen af.

In dit nummer:

Klein verdriet, groot
gehuil P 1-2

Kampen voor kinderen
met de mooiste
glimlach. P 3

Bijbelclubs P 5

Een ontmoeting P 6

[Geef tekst op]

Wat was er gebeurd ? Bij het begin van de avond was er veel belangstelling voor Olivier maar , naarmate de avond vorderde en de mensen toekwamen, werd hij op een zijspoor gezet en stond hij daar helemaal alleen. Iedereen had mensen rond zich waarmee men een zinnig gesprek kon voeren. Toen iedereen aan tafel ging, had Olivier voor zichzelf een plaats uitgekozen om bij een bepaald iemand te gaan zitten. Hij heeft dan de gewoonte om eerst neer te zitten en dan pas zijn eten te halen. Nu was dit ook zo. Maar toen hij terug kwam, was zijn plaats ingenomen door een ander. Een “normaal” mens zou duidelijk maken dat die plaats ingenomen was. Olivier heeft dit ook willen doen door gewoon achter de stoel te gaan staan, maar werd door de persoon op de stoel niet begrepen. Het gevolg: een heftige reactie, een gebrul. Iedereen was geschrokken en omdat ik of Dirk er niet bij waren, wisten we niet wat er gaande was.

Maar de Heer liet me nog iets anders zien. Ik vroeg me namelijk af of ik, moeder zijnde, niet overdreven reageerde op het verdriet van Olivier. Ik denk het niet. Want er viel me iets op. Als we met mensen geconfronteerd worden zoals Olivier dan geven wij ze aandacht zolang het in onze kraam past. We gaan een moeizaam gesprek met zulke mensen aan en van het moment dat er iemand bij komt waar we een leuker gesprek mee kunnen hebben, sluiten we hen buiten. Dat gebeurt niet opvallend. Dat is juist het venijnige. We draaien ons langzaam meer en meer om naar de persoon die voor ons interessant is en we tonen onze rug aan de mens waar we moeilijk mee kunnen converseren of waar we voorover gebogen moeten bij staan, zoals bij iemand in een rolstoel. Want ik heb ook opgemerkt dat dit gebeurt bij mensen in een rolstoel. Al kunnen die wel een zinnig gesprek voeren dan gebeurt het nog dikwijls dat we, wanneer het gesprek teneinde is en er andere mensen bij komen staan, we langzaam onze rug naar de rolstoel draaien (zonder dat we het beseffen) en zo de persoon erin buitensluiten. Wat we niet of nauwelijks beseffen is dat we eigenlijk de gehandicapte persoon uitsluiten. Dat was wat er met Olivier gebeurde, die avond met de BBQ. Ik was echt blij dat de Heer mij dat toonde. Ik heb het dan ook meegedeeld in de zondagsdienst.

Het kan ook anders. Er is, in onze gemeente, iemand die zijn arm rond Oliviers hals legt en hem in de “zinnige” gesprekken met andere mensen betreft. Hij draait zijn rug niet naar Olivier om als er iemand bij hem komt en een babbel met hem wil, terwijl Olivier in de buurt is. Die persoon betreft Olivier in zaken die zelfs over de gemeente gaan en waar Olivier (denk ik) weinig begrijpt, maar dat geeft niet. Olivier heeft vooral het gevoel dat hij erbij hoort. Het kan dus anders! Misschien moeten wij, als normale mensen, een beetje fijngevoeliger zijn naar onze gehandicapte medemens. Want wij geheel anders???

*Maar in dit alles geldt de slogan:
"Niet over ons zonder ons."
Mensen met een handicap, zeker zij met
normale intelligentie willen betrokken
worden en een stukje autonomie over hun
leven behouden.*

Kamp voor Kinderen met de mooiste glimlach.

Datum: 23-07-12 tot 28-07-12

Locatie: Home Koningin Fabiola, Weldoenerslaan 5, 3630
Maasmechelen

Omschrijving:

Kamp voor kinderen en jongeren met een verstandelijke beperking (cfr. type 2)

Dit jaar vieren we ons *10-jarig jubileum*, dit belooft een spetterend feest te worden Schrijf vlug in, want jij hoort erbij....

Leeftijd: 1988-2006 (type 2)

Contactpersoon:

Matthias en Sabine Valenta - [matthias.valenta\(at\)eiv.be](mailto:matthias.valenta(at)eiv.be) -

09 351 70 74

Prijs: EJV-lid: € 150 - niet-EJV-lid: € 156

Geduld!

Anne Marcelis

'Ik heb leren breien op school', zei Rozelinde. Ajaah? Ze zei dat ze al een smyrnatapijt had gemaakt in de klas. Daarom zijn we thuis onmiddellijk op zoek gegaan naar breinaalden en wol. Toen we thuis geen wol vonden, zijn we maar meteen gaan winkelen. Met veel enthousiasme beginnen we te breien. 'Wat heb je al geleerd bij de juf, Rozelinde: een rechte steek of een averechte steek?' 'Een averechte', antwoordde Rozelinde. Ok, daar gaan we dan. Wat een onderneming om haar te leren breien! Ik dacht na het vele oefenen met de juf dat dit heel vlot zou gaan. Eerst alles geduldig voordoen. Ze liet echter een steek vallen en draaide de draad verkeerd om de breinaald! Waar waren we aan begonnen? We hebben dan haar grote zus opgetrommeld om haar linkshandig te helpen breien. Maar zij had het ook rechtshandig geleerd. Daarna hadden we het breiwerk mee naar school gegeven om te

[Geef tekst op]

oefenen en met een versmalde versie terug te komen.

Ik dacht dat het breien vlotter zou gaan nadat zowel de juf als ik haar het probeerde aan te leren, maar het was niet zo.

Geduld hebben is een mooie gave. Dit ontbrak mij echter om mijn dochter het breien onder de knie te laten krijgen. 'Mama, je bent zo aan het zuchten.' Ik voelde mij als een Israëliet in Egypte. Waar was ik aan begonnen? Vaak dacht ik, wat zou ik doen? Nog een beetje oefenen met haar of haar proberen af te leiden door haar een spelletje te laten spelen?

Geduld hebben is iets groots in deze tijd. Mensen in een wachtende rij in de winkel willen elkaar voorbijsteken of steken elkaar zomaar voorbij. Alles moet snel gaan. Waarom? Om meer te kunnen doen? Of om vlugger voor de tv te zitten? Als wij in een lange wachtende rij staan, wat doen we? Zuchten we of maken we van de gelegenheid gebruik om iemand aan te spreken? Waar we ook geplaatst worden door God, we kunnen een keuze maken. Gaan we geduld oefenen of gaan we zuchten? Maken we van elke dag het beste? Iedere dag is gevuld met uitdagingen die we kunnen aangrijpen. Wij zorgen er immers zelf voor hoe wij omgaan met deze uitdagingen.

'Sorry, Rozelinde maar we gaan morgen nog eens proberen te breien.' Ze kan misschien niet (perfect) breien maar we hebben het tezamen geprobeerd.

Ons geduld niet verliezen in alle omstandigheden is de boodschap!

*Handicap is geen vies woord als het met respect uitgesproken en benadert wordt.
Handicap verzwijgen veroorzaakt eenzaamheid.*

Bijbelclubs

In **Noord Limburg** komen ze weer samen op :

14 APRIL 12 MEI 9 JUNI

Telkens om 2 uur in de namiddag

Contactgegevens:

Ruben en Kelly Dreesen- Hilkens –

Ekselsebaan 47 3940 Hechtel 011/74 93 17

De Bijbelclub in **Genk** komt op de volgende zondagen samen:

22 APRIL !! VIERDE ZONDAG

13 MEI !! TWEEDE ZONDAG

17 JUNI

Altijd om 3 uur in de namiddag en in de Evangelische Kerk Paulus te

Genk. Contact : Thérèse 0477 572399

En de Bijbelclub in **Oost Vlaanderen** gaat door op:

ZONDAG ...17 JUNI 2012...om 15.00 u (3 uur in de namiddag).

In de Christelijke gemeente LICHT vzw - Blekerijstraat 15 - Oudenaarde

 Sara: 0473 765685 of Peggy: 0498 147470

Een ontmoeting

Niet zomaar een ontmoeting ! De Bijbelclub werkers waren bij elkaar op 24 maart 2012. We hadden een plekje gevonden in het midden van het Vlaamse land bij onze collega's van het CPC. Tegen elf uur kwamen de Bijbelclub werkers en enkele geïnteresseerden, druppelsgewijs binnen gelopen waar ze verwelkomd werden met een tas koffie en cake.

Tot onze spijt was één Bijbelclub niet vertegenwoordigd wegens ziekte. We zijn op dit moment met 3 clubs zoals u hiernaast kan zien. Maar ook in de streek van Aarschot wordt hard nagedacht om te starten.

[Geef tekst op]

We lazen een stukje uit Gods Woord, waarbij we vooral nadachten over 1 Cor 2:9-12, de plaats van zwakken in de gemeenten. Hierdoor werden we geleid naar de tekst uit 2 Kon 7:1 e v. De vier melaatsen hadden niets meer te verliezen en liepen over naar de vijand waar de Heer een grote verrassing voor hen en het hele volk had weggelegd.

Het muzikale gedeelte werd verzorgd door Tim Garré en Jacqueline Jansen. Deze laatste heeft ons ook uitgelegd welke liederen geschikt zijn voor de Bijbelclub bezoekers.

Een powerpoint presentatie liet ons zien dat de Bijbelclubs in een groot geheel past binnen Vlaanderen maar ook binnen heel Europa. We zagen ook wat er zoal naast de Bijbelclubs gebeurt binnen G&G.

In de middagpauze werden we verwend met een lekkere pizza en gezellige babbel.

Het namiddag programma begon met een zeer aansprekend moment door Georges Janssen, vader van een dochter met Down Syndroom en oudste in de gemeente. Namens zijn hele gezin en de gemeente getuigde hij van het belang van de Bijbelclub in Genk.

Hierdoor werden de aanwezige 2 Bijbelclub werkers bemoedigd en bevestigd in hun werk. Degene die erover nadenken om een club te starten, werden zeker aangemoedigd.

We hadden ons voorgenomen om op deze dag de mening over de Bijbelclub op de Familiedag te horen. Naar aanleiding van vragen van de organisatoren van de Familiedag hebben we geprobeerd om een duidelijke mening te vormen om de Bijbelclub een volwaardige plaats te laten innemen op die dag.

Het laatste maar belangrijke gedeelte van deze ontmoeting was de praktische uitwerking van het programma voor de Bijbelclub op de Familiedag 2012 in Gent.

Deze dag sloten we af met gezamenlijk gebed en natuurlijk nog een koffietje en cake.

Nog even en ze is weer helemaal de oude!

